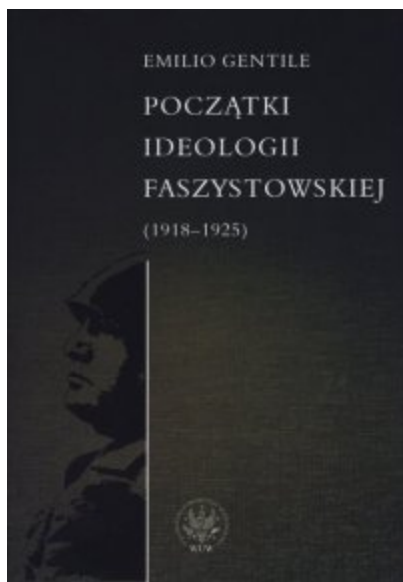

Początki ideologii faszystowskiej - Emilio Gentile

Jak zauważył jeden z pierwszych krytyków „zwrotu na prawo”, po kryzysie wewnętrznym, spowodowanym porażką wyborczą z roku 1919, faszyzm zdawał pogrążyć się w niepewności i z trudem szukał wyrazistej orientacji. Niepowodzenia, poniesione w różnych próbach organizowania sił interwencjonizmu, założona z góry awersja do Partii Socjalistycznej, mieszanie perspektyw lokalnych z wątkami ogólnymi, jak i sama szczupłość liczbowa ruchu Fasci, wraz z zabiegami, aby mimo to uzyskać przestrzeń polityczną, wprowadziły – w praktyce – do nowej polityki faszystowskiej, „pod łatwą flagą miłości ojczyzny, wyraźną tendencję konserwatywną”.

Jak zauważył jeden z pierwszych krytyków

„zwrotu na prawo”, po kryzysie wewnętrznym, spowodowanym porażką wyborczą z roku 1919, faszyzm zdawał pogrążyć się w niepewności i z

trudem szukał wyrazistej orientacji. Niepowodzenia, poniesione w różnych próbach organizowania sił interwencjonizmu, założona z góry awersja do Partii Socjalistycznej, mieszanie perspektyw lokalnych z wątkami ogólnymi, jak i sama szczupłość liczbowa ruchu Fasci, wraz z zabiegami, aby mimo to uzyskać przestrzeń polityczną, wprowadziły – w praktyce – do nowej polityki faszystowskiej, „pod łatwą flagą miłości ojczyzny, wyraźną tendencję konserwatywną”.

Początki ideologii faszystowskiej (1918-1925)

Emilio Gentile

wydawca: Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego

ilość stron: 436

Rozwój i przemiana faszyzmu

Odejście faszyzmu od mitów demokratycznych i libertariańskich kombatantyzmu nastąpiło na przełomie 1920 i 1921 roku. Dokonał się wówczas – drogą nieuporządkowanego procesu – zwrot faszyzmu ku prawicy. Jego oznaki występowały już wcześniej w wewnętrznych kryzysach „faszyzmu z San Sepolcro”, w dyskusjach i polemikach między mussolinizmem a ekstremistycznymi nurtami kombatantyzmu, takimi jak futuryzm i fiumenizm. Mówiliśmy już o dwuznacznościach,

związanych z realizmem ruchu faszystowskiego, o pułapkach i zagrożeniach, jakie przedstawiało zbyt wyzywające stosowanie owego realizmu w oczach tych faszystów, którzy byli wrodzy pewnym postawom reakcyjnym, okazywanym przez przywódców Fasci od pierwszych miesięcy 1920 roku.

Jak zauważył jeden z pierwszych krytyków „zwrotu na prawo”, po kryzysie wewnętrznym, spowodowanym porażką wyborczą z roku 1919, faszyzm zdawał pogrążyć się w niepewności i z trudem szukał wyrazistej orientacji. Niepowodzenia, poniesione w różnych próbach organizowania sił interwencjonizmu, założona z góry awersja do Partii Socjalistycznej, mieszanie perspektyw lokalnych z wątkami ogólnymi, jak i sama szczupłość liczbowa ruchu Fasci, wraz z zabiegami, aby mimo to uzyskać przestrzeń polityczną, wprowadziły – w praktyce – do nowej polityki faszystowskiej, „pod łatwą flagą miłości ojczyzny, wyraźną tendencję konserwatywną”. Konieczność zmiany kursu nie musiała kierunkować ruchu faszystowskiego ku partiom konserwatywnym. Faszyzm – biorąc pod uwagę niewielki rezonans, jaki już budził sztandar interwencjonizmu, jak i samą niemożność skupienia pod tym sztandarem wszystkich ugrupowań interwencjonistycznych – musiał przede wszystkim zaniechać polemiki między interwencjonizmem a neutralizmem i nastawić się na jedyną możliwą wówczas politykę rewolucyjną, czyli na obronę i utwierdzenie rewindykacji ekonomicznych i społecznych klas pracujących. „Już rysuje się pewna tendencja do przegrupowywania się dawnych nurtów i skupiania się ich w dwa wielkie nurty – pracowniczy, któremu przewodzi socjalizm, i konserwatywny, zmierzający do skupienia większości pozostałych partii”. Jeśli faszyzm zamierzał mieć przyszłość jako ruch odnowicielski, powinien stanąć po stronie socjalizmu i poprzez swoją krytykę pełnić wobec rewolucyjnych ekstremistów funkcję moderującą i urealnającą. W ten sposób powinien wnieść wkład w emancypację klas pracujących.

przeczytaj cały fragment